

Изслуша го старата знахарка, а нема сила да се засмее, както при другите правеше. Бржкна с треперяща ржка в раклата и му подаде три билки: едностжрка тинтява, с нея да се напуши преди за сжн да легне; синйо потайниче за да го хвжрли от далеч в краката на Гюрга самодива и байчова булчица, с нея да я шибне в челото, кога пжрви петел пропее за да остане за винаги при него.

* * *

Ношта е тжмна, потайна; месец се още не вижда. Само скалите на Змеин чал се белеят страхотно в висини.

Ненчо овчарят, застанал пред безбродни скали, погледва завистливо Змеин чал и усетил умора — сяда да си отджхне.

Опрял глава о стржмна скала — невярна го дремка обаря.

. . . Не може себе си овчарят да познай. Сякаш в скалите за стжките му някой изсякал. Вжзема се на горе, като че криле му израстли. Без да поеме джх на вжрха се намери. И кога крак да прехвжрли на сетнйо стжпало — тя, Гюрга самодива сама му ржце от горе подава.

Вихром пред нея застанал — тя го с огнен поглед окжпа; приласка го кжм себе и нечувани думи зашепна:

— Не вярвах, че от долня земя някой при мене ще дойде. Сега искай — що желяеш!

— Какво, — боязливо я питаше той. Това що цял живот желаях — постигнах. Какво друго ми остава! . . . Аз само това желяех. . . .

Тя му галеше челото и излекоом думи нашепва:

— Тжй, стихио мой! Тжй мой вжзжелан сжн от младини! Който на Змеин чал се вжзкаче има право цар на мене — царица да бжде. Аз една сжм царица в балкана и за цар тжгувах. Цар от долня земя вжзжелах!

Той я не дочуваше. В унес пржстите на ржце ѝ целува и в упоение я гледаше.

Тя го прегжрна.

Спустна се от небе люлка от златна мрежа и двамата се шеметно люшнаха.

Кжде ги носеше люлката, из слжнчеви сяйни лазури, той не можеше да познай. . .

Чуваха се само песните на чучулигите; тя му шепнеше любовни думи омайни, а той я стискаше в мжжки обятия и чувствуваше, че тя е негова и че той е вихр и сила.

Тжй хубаво и мило, както само на сжн се случаваше.

. . . Сжн, хубав сжн преди св. Макавей!